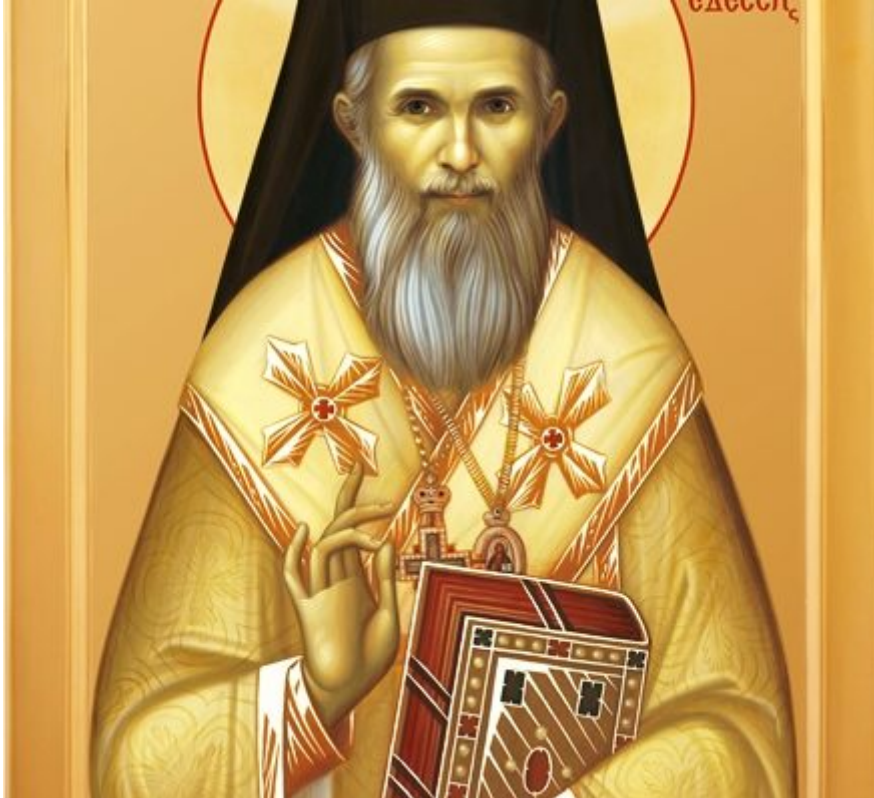
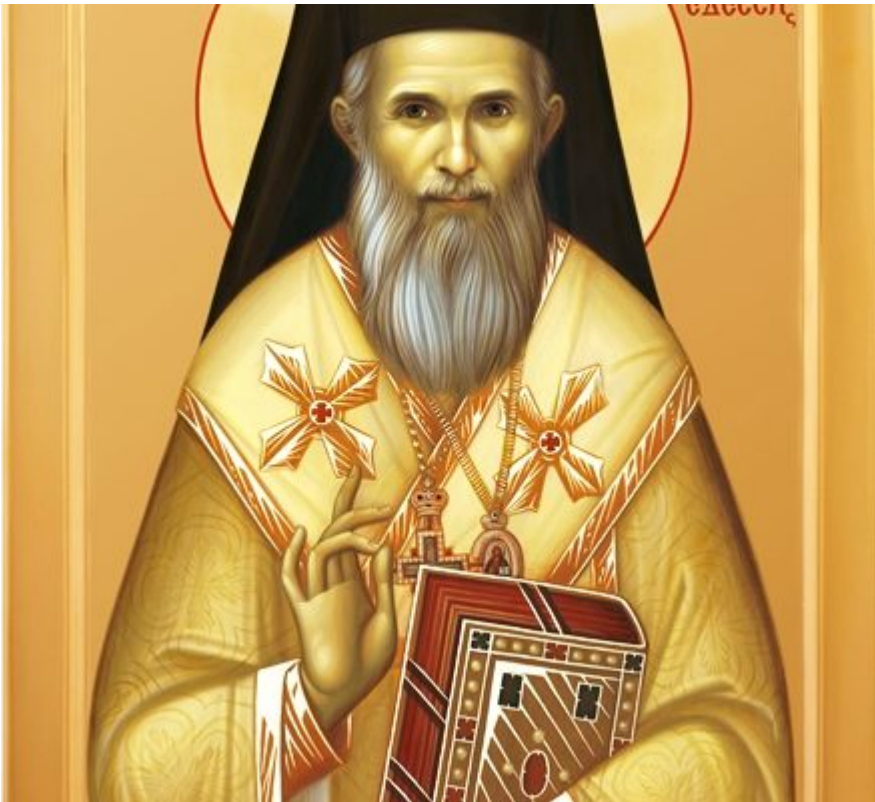

Ο Γέροντάς μου, ο άγιος Καλλίνικος, Μητροπολίτης Εδέσσης (Μητροπολίτου Ναυπάκτου & Άγίου Βλασίου Ίεροθέου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Τὸν γνώριζα περίπου 20 χρόνια ἀπὸ τὴν ἐφηβική μου ἡλικία καὶ στὴ συνέχεια μετὰ τὴν ἀποφοίτησή μου ἀπὸ τὴ θεολογική σχολή, πῆγα κοντά του στὴν Ἐδεσσα καὶ ἔμεινα μαζί του μέχρι τὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς του, πὸ τοῦ ἔκλεισα τὰ μάτια του.

Έχω γράψει εκατοντάδες σελίδες για αυτόν αλλά στην όμιλία αυτή θα τονίσω μερικά έκφραστικά σημεία.

1. Καθηγητής στην έμπειρική θεολογική Σχολή

Στόν Γέροντά μου, τόν Άγιο Καλλίνικο, γνώρισα πάρα πολύ καλά αυτό πού λέω έκτοτε καί γράφω σέ όλα τα βιβλία μου, ότι ή όρθόδοξη θεολογία εἶναι μία πνευματική ιατρική ἐπιστήμη. Τό γράφω, τό λέω, τό ἔχουν πεῖ καί ἄλλοι αυτό, ἀλλά ἐγώ τό ἔζησα στήν πράξη.

Λέμε ότι ή όρθόδοξη θεολογία δέν όμοιάζει μέ τήν φιλοσοφία, οὔτε μέ κάποιες ἄλλες ἐπιστήμες, ἀλλά όμοιάζει περισσότερο μέ τήν ιατρική, γιατί ή ιατρική θεραπεύει τόν ἄνθρωπο.

Στήν Ἰατρική Σχολή πηγαίνουν οἱ φοιτητές καί διδάσκονται τήν θεωρητική ἐπιστήμη, τήν ἀνατομία τοῦ σώματος, τήν ἀσθένεια τοῦ σώματος, τήν θεραπεία τοῦ σώματος, ἀλλά δέν ἀρκεῖ κανείς νά μάθη θεωρητικά γύρω ἀπό τήν ιατρική ἐπιστήμη, θά πρέπει συγχρόνως νά κάνη στήν συνέχεια ἐργαστήρια κατά τήν διάρκεια τῶν σπουδῶν καί μετά νά κάνη καί πρακτική ἄσκηση σέ κλινικές, προκειμένου νά μάθη καί στήν πράξη τί εἶναι αὐτή ή ἐπιστήμη καί τί θά πῆ ἀσθένεια καί θεραπεία. Καί όταν κανείς τελειώνη τήν Ἰατρική Σχολή, πηγαίνει σέ ἕνα Νοσοκομεῖο γιά νά ἐργασθῆ, νά λάβη τήν εἰδικότητά του γιά πολλά χρόνια καί μετά γίνεται ἰατρός καί μπορεῖ νά ἀσκήσῃ τό ἐπάγγελμά του.

Αυτό ακριβώς γίνεται και μέσα στην Έκκλησία. Λέμε ότι η θεολογία είναι πνευματική ιατρική επιστήμη και τό λέμε αυτό, όχι απλώς θεωρητικά, αλλά και πρακτικά.

Όταν τελείωσα, λοιπόν, τήν Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης, ο Μητροπολίτης Καλλίνικος μέ κάλεσε νά πάω κοντά του και έγώ ανταποκρίθηκα στό κάλεσμα τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Εἶχε ἤδη ἐκλεγῆ Μητροπολίτης. Τόν γνώριζα ἀπό δεκαπέντε χρονῶν, ὅταν ἤμουν στό Ἀγρίνιο, ὅπου σπούδαζα στό Γυμνάσιο, ἐνῶ κατάγομαι ἀπό τά Γιάννενα. Τέσσερα χρόνια τελείωσα στό Ἀγρίνιο, και στήν Μητρόπολη αὐτή ο Καλλίνικος ἦταν Πρωτοσύγκελλος. Ἐκεῖ τόν γνώρισα τέσσερα χρόνια, και μετά δεκαπέντε χρόνια στήν Ἱερά Μητρόπολη Ἐδέσσης, Πέλλης και Ἀλμωπίας.

Όταν πῆγα κοντά του αἰσθάνθηκα ὅτι ἔφευγα ἀπό μία Θεολογική Σχολή, μία Σχολή ἀκαδημαϊκή, και πῆγα σέ μία ἐμπειρική Θεολογική Σχολή, ὅπου θά ἔκανα τήν πρακτική μου ἐξάσκηση, ὅπου θά ἔκανα τήν πρακτική ἐφαρμογή αὐτῶν πού διδάχθηκα θεωρητικά, ὥστε νά μάθω τήν θεολογία στήν πράξη.

Όταν πῆγα, λοιπόν, τοῦ εἶπα τήν πρόθεσή μου νά γίνω μοναχός, ἱερομόναχος, και ἐκεῖνος ἀμέσως μοῦ συνέστησε νά διαβάσω τό «Συμβουλευτικόν ἐγχειρίδιον» τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, δηλαδή τό «περί φυλακῆς τῶν πέντε αἰσθήσεων». Αὐτό ἔδειχνε τό τί αἴσθηση εἶχε τῆς μοναχικῆς ζωῆς, πόσο μοναχός ἦταν, ὅπως θά δοῦμε και στήν συνέχεια. Τό διάβασα αὐτό γιά νά μάθω τί θά πῆ ἡσυχαστική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Μετά ἄρχισα σιγά-σιγά νά κάνω κηρύγματα. Στήν ἀρχή ἦταν δάσκαλος χωρίς νά τό ἐκφράζω, χωρίς νά φαίνεται ὅτι εἶναι δάσκαλος, ἀλλά μέ δίδασκε μέ τίς πράξεις, μέ τά λόγια, μέ τήν σιωπή, μέ τίς ἔξυπνες συμβουλές τίς ὁποῖες μοῦ ἔδινε, ἀκούγοντας τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο κήρυττε. Μετά ἄρχισε νά μέ διδάσκη γιά τό πῶς πρέπει νά ἐτοιμάζω τό κήρυγμα.

Μοῦ ἔλεγε ὅτι δέν μπορεῖς νά ἀναβαίνης στόν ἄμβωνα και νά λές ὅ,τι θέλεις, ἀλλά πρέπει νά προετοιμάζεσαι. Καί ἡ προετοιμασία εἶναι πρῶτα νά βρῆς τήν θεματική πρόταση, νά βρῆς ἕνα θέμα πού θά ἀναπτύξης, νά βρῆς μία πρόταση, νά γράψης μία πρόταση πού εἶναι τό θέμα σου -αὐτό σημαίνει θεματική πρόταση- και μετά νά ἀρχίσης πάνω σέ αὐτήν νά ἐργάζεσαι, ὥστε νά περιορίσης τό θέμα και νά μήν μιλάς γιά ὅλα τά θέματα ἀπό τήν πτώση τοῦ Ἀδάμ μέχρι τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τό κάνουν πολλοί Ἱεροκήρυκες.

Στήν συνέχεια ἄρχισα νά βλέπω σέ αὐτόν και νά εἰσάγομαι στήν λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἔβλεπα ἕναν μυσταγωγό Ἱεράρχη, ἕναν Ἐπίσκοπο πού

λειτουργούσε μέ κατανυκτικότητα καί καταλάβαινα τί εἶναι ἡ θεία Λειτουργία. Σιγά-σιγά μέ ἐμύησε στήν ἐμπειρική δογματική, μέ τό νά μαθαίνω ποιά εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας ἐμπειρικά. Τό ἴδιο ἔγινε καί στήν ποιμαντική, δηλαδή μέ δίδασκε τί πρέπει νά κάνη ὁ Ἱερέας, πῶς νά ἐργάζεται στό ποίμνιό του. Καί δέν μοῦ τά δίδασκε μέ κάποιον τρόπο θεωρητικά, διδασκαλικά. Δηλαδή, δέν καθόταν ἐκεῖνος σέ ἕνα τραπέζι καί ἐγώ σέ μία καρέκλα καί μοῦ ἔλεγε ὅλα αὐτά, ἀλλά τά ἔβλεπα στήν πράξη καί ὅπου χρειαζόταν, γινόταν ἐξήγηση. Τά ἔβλεπα, γιατί αὐτός ἦταν ἕνας ἐνσαρκωμένος ἐμπειρικός θεολόγος καί ἡ κάθε κίνησή του ἦταν πραγματικά θεολογική.

Ἐμαθα, λοιπόν, τήν ποιμαντική, ἀλλά ἔμαθα καί τήν ἐρμηνευτική τῶν Ἀγίων Γραφῶν, τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης, καί ἐπαναλαμβάνω ὁ ἴδιος ἦταν ἕνας ὑπέροχος δάσκαλος. Πολλές φορές τό ἔκανε αὐτό χωρίς νά μιλά, μέ τήν σιωπή του, μέ τό παράδειγμά του, μέ τήν ταπείνωσή του, μέ τήν ἀγάπη του, μέ ὅλα αὐτά τά ὁποῖα χαρακτηρίζουν ἕναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος εἶναι πραγματικά γνώστης τῶν πραγμάτων καί τά βιώνει, μοῦ τά μετέδιδε καθημερινά μέ τήν σιωπή καί τόν λόγο.

Γιατί, θά τό ξέρετε ὅτι δέν μπορεῖ κανείς νά μάθη θεολογία, νά μάθη τήν γνώση τοῦ Θεοῦ, ἐάν δέν βρῆ ἕναν ἄνθρωπο πού νά ἔχη αὐτήν τήν γνώση τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό ὅλη ἡ ζωή του, ἀλλά καί ἡ ζωή μου κοντά του ἦταν μία μύηση στήν ἐκκλησιαστική ζωή, ἦταν μία ζωή χωρίς λόγια, μία ζωή μέ ἀγάπη, ἐπαναλαμβάνω, καί μέ ἐλευθερία.

Μοῦ ἔδειξε αὐτό τό ἄνοιγμα, δέν μέ κράτησε στόν ἑαυτό του, ὅπως κάνουν μερικοί πνευματικοί πατέρες πού κρατοῦν τά πνευματικά παιδιά στόν ἑαυτό τους. Δέν μέ κράτησε στόν ἑαυτό του, μοῦ ἔδωσε τήν ἐλευθερία νά πηγαίνω στό Ἅγιον Ὄρος, νά γνωρίσω τόν ἅγιο Παΐσιο, τόν ἅγιο Ἐφραίμ τόν Κατουνακιώτη, στήν συνέχεια τόν ἅγιο Σωφρόνιο τόν Ἀγιορείτη, πού ἐκοιμήθη στό Ἔσσεξ τῆς Ἀγγλίας. Καί μέ παρότρυνε νά πηγαίνω σέ αὐτούς καί ὅταν ἐπέστρεφα, ἐξέφραζε τήν χαρά του καί μοῦ ἔλεγε: «Πές μου τί σοῦ εἶπαν αὐτοί οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι γιά νά ὠφεληθῶ καί ἐγώ». Αὐτό δείχνει τήν μεγάλη ταπείνωση πού εἶχε, καί αὐτή ἡ ταπείνωση εἶναι ἕνα δεῖγμα τῆς ἀγιότητος.

2. Άγιορείτης στην καρδιά

Γιά νά φύγω λίγο από τά προσωπικά, πρέπει νά πῶ ὅτι ὁ ἅγιος Καλλίνικος ἦταν Άγιορείτης κατά τήν καρδιά. Δέν εἶχε πάει ἀπό τά μικρά του χρόνια στό Ἅγιον Ὅρος, δέν εἶχε γίνει μοναχός στό Ἅγιον Ὅρος, ἔγινε μοναχός σέ Ἱερά Μονή τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας. Ἀπό μικρό παιδί μεγάλωσε κοντά στό Θέρμο, κοντά στά μέρη πού γεννήθηκε καί μεγάλωσε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, γι' αὐτό τόν ἀγάπησε τόν ἅγιο Κοσμά τόν Αἰτωλό καί ὀμιλοῦσε πολύ συχνά γι' αὐτόν.

Στό χωριό του τήν ἐποχή ἐκείνη δέν ὑπῆρχαν Κατηχητικά Σχολεῖα, δέν συμμετεῖχε ὁ ἴδιος σέ Κατηχητικά Σχολεῖα, στίς λεγόμενες Χριστιανικές Ὅμαδες, δέν μπῆκε σέ αὐτήν τήν προοπτική, ἀλλά μεγάλωσε μέσα στόν Ναό τῆς Ἐνορίας του, ἦταν παιδί τῆς Ἐνορίας του. Γιατί Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ στά Σιταράλωνα τῆς Αἰτωλοακαρνανίας, κοντά στό Θέρμο, ἦταν ὁ παππούς του ὁ Παπα-Θανάσης, ἕνας εὐλαβῆς Ἱερέας. Κοντά του ἔζησε αὐτήν τήν ἐσωτερική ζωή τῆς Ἐκκλησίας, στό Ἱερό Βῆμα, στό Ἀναλόγιο, στίς ἱερές Ἀκολουθίες.

Τό σπουδαῖο εἶναι ὅτι ὁ Παπα-Θανάσης, ὁ παππούς του δηλαδή, εἶχε πάει στό Ἅγιον Ὅρος στά δύσκολα ἐκεῖνα χρόνια, τήν δεκαετία τοῦ 1920. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἕνας ἐξάδελφος τῆς πρεσβυτέρας του, ὁ π. Παῖσιος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἐμπειρικός ὀδοντίατρος, ἐξυπηρετοῦσε τούς μοναχούς, καί ἦταν πολύ εὐλαβῆς. Ὁ παππούς του πήγαινε στίς Καρυές στόν π. Παῖσιο καί ἀπό κεῖ μετέφερε ὅλη τήν παράδοση τοῦ Ἁγίου Ὁρους στήν Ἐνορία του καί στήν οἰκογένειά του.

Καί ἔτσι ὁ Δημήτριος, ἔτσι ἦταν τό βαπτιστικό του ὄνομα, ἀπό μικρό παιδί ζοῦσε μέσα στήν Ἐνορία, σέ μιά ἀτμόσφαιρα Ἀγιορείτικη. Ὁ ἴδιος πολλές φορές θυμόταν αὐτά τά γεγονότα καί τά διηγεῖτο. Καί ὅταν μετά ὡς Μητροπολίτης πῆγε στό Ἅγιον Ὅρος, μιλοῦσε γιά τό πῶς γνώρισε ἀπό μικρό παιδάκι τό Ἅγιον Ὅρος, διά μέσου τοῦ παπποῦ του ἱερέως. Καί τόν παρεκάλεσε ὁ ἀείμνηστος π. Γεώργιος Καψάνης, Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου, νά τά γράψη αὐτά καί τά ἔγραψε. Καί ἔτσι ἔχουμε ἕνα γραπτό κείμενο πού παρουσιάζει τό πῶς ἀπό τήν μικρή του ἡλικία, ἀπό τά μικρά του χρόνια, ἀπό τό Δημοτικό Σχολεῖο, ἴσως καί ἀπό τά νήπια, μυήθηκε σέ αὐτήν τήν ἀγιορείτικη ζωή. Γι' αὐτό καί ἦταν πραγματικά ἕνας Ἀγιορείτης κατά τήν καρδιά. Ὁ ἴδιος γράφει στίς ἀναμνήσεις του αὐτές:

«Μετέβη ὁ Πάππος μου εἰς τό Ἅγιον Ὅρος μέ τά δύσκολα συγκοινωνιακά μέσα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τουλάχιστον δύο φορές, ὅπως μένω μέ τήν ἐντύπωσιν καί ἐκάθισε ἀνά μήνα κάθε ταξίδιον.

Τόν συνεκλόνησαν μέχρι δακρύων οἱ Ἱεραῖ ἀκολουθίαι, αἱ ἀγρυπνίαι καί γενικῶς τό

Τυπικόν τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Τόσο πολύ ἐνεθουσιάσθη, ὥστε ἐφήρμοζεν εἰς τήν Ἐνορίαν του ἐν μέρει τό Τυπικόν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα, συνεχίζει ὁ ἅγιος Καλλίνικος, ὅτι μέ ἐξυπνοῦσε «Ορθρου βαθέος» τάς Κυριακάς γιά τόν Ὁρθρον καί τήν Θείαν Λειτουργίαν. Τό Μεσονυκτικόν ἀπαραίτητον. Τό Ψαλτήριον ὑποχρεωτικόν. Οἱ Κανόνες ἅπαντες ἀνεγινώσκοντο. Ἔλεγεν ὁ ἀείμνηστος: «Εἰς τήν Ἁγίαν Πρόθεσιν ὑπάρχει ἕνας ἄγγελος ὁ ὁποῖος γράφει ὅσα παραλείπει ὁ Ἱερεύς». Ἡ Θ' Ὁρα, τά Θεοῦ, Κύριε κλπ. ἦσαν ὑποχρεωτικά, καθώς βεβαίως καί τό Ἀπόδειπνον. Εἰς τόν Ἱερόν Ναόν εἶχε καί Θεοτοκάριον. Ἡ τάξις τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐπέδρασε μέγάλως ἐπ' αὐτοῦ.

Τοῦ ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν οἱ ἀγιορεῖται, ὠμιλοῦσε δέ εὐφήμως περί τινος μοναχοῦ Σάββα ἐπωνομαζομένου. Τόσον εἶχε συγκινηθῆ, ὥστε, ὁσάκις ἦταν στενοχωρημένος (ὁ παππούς του) διά διάφορα θέματα τῆς ζωῆς, ἀνεκουφίζετο, ὅταν ἐνεθυμεῖτο τά τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Μέσω ἀσφαλῶς τοῦ Πατρός Παῖσιου συνεδέθη ὁ ἀείμνηστος μέ τόν Ἀγιορειτικόν Οἶκον Ἀδελφῶν Ἀνανίου Μικρᾶς Ἁγίας Ἄννης.

Πηγή εὐλογίας διά τήν οἰκογένειά μας ἡ γνωριμία αὐτή. Ἀδελφοί τῆς Συνοδείας αὐτῆς καί δῆ ὁ σεβαστός π. Κύριλλος, τόν ὁποῖο ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα καί ἕνας ἄλλος ἀδελφός, ἐάν δέν ἀπατῶμαι π. Γεράσιμος, ἤρχοντο κατά περιόδους εἰς τήν Περιφέρειάν μας, χάριν πωλήσεως Ἱερῶν Εἰκόνων.

Ὁ παππούς, ἡ γιαγιά, οἱ γονεῖς μου καί τά τέκνα αὐτῶν (ὀκτώ (8) τόν ἀριθμόν), ὑποδεχόμεθα μετά πολλοῦ σεβασμοῦ καί ἀνυποκρίτου ἀγάπης τούς Ἀγιορεῖτας.

Μᾶς ἐνεθουσίαζον τά δῶρα των (σταυροί, ξυλόγλυπτες εἰκόνες ἐντός ξυλίνων κυτίων, καί θυμίαμα μέ χρῶμα καστανόμαυρον).

Ἐμαζευόμεθα ὅλοι εἰς τό πλατύσκαλον τῆς κεντρικῆς εἰσόδου τοῦ σπιτιοῦ μας καί μετ' ἄκρας εὐλαβείας ἐβλέπομεν καί ἀκούομεν. Μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν τό «καπί», τό ὅποιον φοροῦσαν καί ὁ καλογερικὸς σκοῦφος. Ἰδιαιτέρως ἠρωτήσαμεν τόν ἀείμνηστον Πάππον μας, διατί δέν φοροῦν καλυμαύχιον οἱ Ἐπισκέπται αὐτοί. Καί ὁ ἀείμνηστος ἐξεφράζετο μετά θαυμασμοῦ: «Αὐτοί εἶναι Ἀγιορεῖται». Ἀνώτεροι, δηλαδή. Τρόπον τινά δέν συγκρίνονται οἱ ἐν τῷ κόσμῳ Κληρικοί μέ τούς Ἀγιορεῖτας.

Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν, συνεχίζει ὁ ἅγιος Καλλίνικος, ἐπροξένει καί μάλιστα εἰς ἡμᾶς τά παιδιά τό ὅτι ὠμιλοῦσε μόνον ὁ π. Κύριλλος. Ὁ ὑποτακτικὸς ἦτο ἀμίλητος, πρᾶγμα ἀκατανόητον δι' ἡμᾶς τά παιδιά τά ὁποῖα συνεχῶς ὠμιλοῦσαμε. Ὁ παππούς μᾶς ἔλεγεν ὅτι εἰς τό Ἅγιον Ὁρος ὁμιλεῖ ὁ Γέροντας. Ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης καλῶς, ἄν

καί ἐπέρασε σχεδόν μισός αἰών, ὅτι ἔλεγεν ὁ ἀείμνηστος π. Κύριλλος, πῶς ὑπάρχει ἁμαρτία πολλή εἰς τόν κόσμον. Ποῦ νά ζοῦσε σήμερα!!

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐκτίμησις καί ὁ σεβασμός τῆς οἰκογενείας μας πρὸς τοὺς Ἀγιορεῖτας Μοναχοὺς, ὥστε τό νερό τῆς σκάφης ἀπό τό πλύσιμο τῶν ρούχων των ἔρριπτον ἢ γιαγιά μου καί ἡ μητέρα μου εἰς ἄβατον τόπον, διότι προήρχετο ἀπό τά ροῦχα ἁγίων ἀνθρώπων.

Αὐταί αἱ σκέψεις μοῦ ὑπενθυμίζουν ὅτι τό Ἅγιον Ὅρος ἔχει τεραστίαν ἐπίδρασιν στόν Ἑλληνικόν χῶρον καί ἐκτός αὐτοῦ».

Αὐτά πού σᾶς διάβασα τά ἔχει γράψει ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Καλλίνικος καί δείχνει τό πῶς μεγάλωσε ἀπό τήν μικρή του ἡλικία μέ τό ἀγιορεῖτικο ἦθος. Γι' αὐτό καί πολλές φορές ὅταν πήγαινε στό Ἅγιον Ὅρος, ἔλεγε: «Ἐγώ δέν μεγάλωσα πνευματικά στό Ἅγιον Ὅρος, μοναχικά, ἀλλά εἶμαι Ἀγιορεῖτης κατά τήν καρδιά». Καί ὅλοι οἱ Ἀγιορεῖτες, ὅταν τόν ἔβλεπαν χαίρονταν, γιατί ἔμοιαζε μέ ἕναν Ἀγιορεῖτη Μοναχό. Κι ἔτσι νομίζω ὅτι εἶχε ὅλα τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα ἑνός Ἀγιορεῖτου Μοναχοῦ. Ποιά εἶναι αὐτά τά χαρακτηριστικά;

Εἶχε τέλεια ἀκτημοσύνη. Δέν κρατοῦσε ποτέ χρήματα γιά τόν ἑαυτό του οὔτε κἄν ἀπό τόν μισθό του. Τελείωνε ὁ μισθός τοῦ μηνός καί δέν εἶχε χρήματα, καί πολλές φορές δανειζόταν γιά νά κάνη κάτι ἄλλο πού ἦταν ἀναγκαῖο. Μερικές φορές γιά νά κατεβῆ ἀπό τήν Ἔδεσσα γιά τίς Συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δανειζόταν χρήματα γιά τό ἀεροπορικό εἰσιτήριο. Τελείωνε ὁ μήνας καί δέν εἶχε τίποτε. Καί, φυσικά, ὅταν ἐκοιμήθη, δέν εἶχε καμμία περιουσία οὔτε χρηματικά ποσά, μόνο τό ὑπόλοιπο τοῦ μισθοῦ τοῦ μηνός ἐκείνου. Ἐπομένως, εἶχε τέλεια ἀκτημοσύνη.

Εἶχε καθαρότητα καρδίας καί σώματος. Ἔκανε ὑπακοή στήν Ἐκκλησία καί στούς θεσμούς τῆς Ἐκκλησίας. Εἶχε μεγάλη ἀγάπη γιά τόν Θεό, ἀφοῦ συνεχῶς Τόν δοξολογοῦσε. Καί μάλιστα ἔλεγε σέ ἐμένα: «Ὅταν θά ἔλθῃ ἡ ὥρα νά πεθάνω, νά πῆς ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν ἄξιζε καί τίποτα, ἀλλά εἶχε δύο μεγάλα χαρίσματα: εἶχε φόβο Θεοῦ καί ἀγάπη γιά τήν Ἐκκλησία». Βεβαίως, αὐτά τά χαρίσματα εἶναι ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἀποκαλύπτουν ὅλη τήν ἐσωτερική ζωή τοῦ ἀνθρώπου.

Καί ἐπίσης λειτουργοῦσε κατανυκτικότατα. Καί ὡς Ἱερεὺς, ἀλλά καί ὡς Ἐπίσκοπος, ὅπως τόν γνώρισα, λειτουργοῦσε κατανυκτικότατα. Προετοιμαζόταν τήν προηγούμενη ἡμέρα, πολλές φορές ἔμενε ἄγρυπνος τήν νύκτα γιά νά τελέσῃ τήν θεία Λειτουργία τήν ἐπόμενη ἡμέρα, ὅταν μάλιστα ἔπρεπε νά χειροτονήσῃ κάποιον.

Κάποιοι φίλοι μου ἀπό τήν Γεωργία μοῦ ζήτησαν νά κάνω μιά ὁμιλία. Μοῦ εἶπαν: «Θέλουμε νά μᾶς πῆτε πῶς λειτουργοῦσε αὐτός ὁ Ἐπίσκοπος». Καί ἐγώ τοὺς

ἀπάντησα: «Ἐχετε δεῖ τόν ἅγιο Παΐσιο; Λειτουργοῦσε σάν νά ἦταν ὁ ἅγιος Παΐσιος Ἐπίσκοπος». Ἐπειδή ξέρουν οἱ περισσότεροι τόν ἅγιο Παΐσιο πόσο ταπεινός ἦταν, μικροκαμωμένος, καί πόσο σεμνός καί ταπεινός ἦταν, γι' αὐτό μποροῦν νά καταλάβουν ὅτι ἄν ὁ ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης ἦταν Ἐπίσκοπος, θά ἦταν σάν τόν ἅγιο Καλλίνικο. Λειτουργοῦσε, κατανυκτικά. Διασώζεται μία τέτοια φωτογραφία, ὄχι ἀπό θεία Λειτουργία, ἀλλά ἀπό μία Βάπτιση, καί ἐκεῖ βλέπει κανεῖς μέ πόση ταπείνωση καί μέ πόσο μεγάλη σεμνότητα τελοῦσε τό μυστήριο τῆς Βαπτίσεως.

Ἐπομένως, ἦταν ἕνας Ἐπίσκοπος πού εἶχε ἀγιορείτικο φρόνημα καί ἀγιορείτικη ζωή, ὥστε νά μοῦ γράψῃ μία ἐπιστολή ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους, ὁ μακαριστός π. Γεώργιος Καψάνης καί νά λέγῃ: «Ἐν τῇ καρδίᾳ του ἡσυχαστής καί συγχρόνως ἀκαταπόνητος ποιμὴν καί ἱεραπόστολος. Συνδυασμός δυσεύρετος». Δηλαδή, εἶχε τρία γνωρίσματα: ἦταν ἕνας ἡσυχαστής μέσα στήν καρδιά του, ἦταν ἕνας ἀκαταπόνητος ποιμένας, ὅπως θά δοῦμε στήν συνέχεια, καί βεβαίως ἦταν καί ἱεραπόστολος. Καί ἔλεγε ὁ π. Γεώργιος ὅτι αὐτό εἶναι ἕνας «συνδυασμός δυσεύρετος». Δύσκολα μπορεῖ νά βρῇ κανεῖς σήμερα Κληρικούς πού νά ἔχουν καί τά τρία αὐτά γνωρίσματα. Ἐπομένως, ἦταν ἕνας Ἀγιορείτης κατά τήν καρδιά.

3. Ἀσκητής Πρεσβύτερος

Συνέχεια τοῦ προηγουμένου εἶναι ὅτι ἦταν πράγματι ἀσκητής Πρεσβύτερος. Χειροτονήθηκε Διάκονος καί Πρεσβύτερος τό 1957, καί ἐγώ τόν γνώρισα δύο χρόνια μετά, τό 1959, ὅταν ἦμουν μαθητής στό Ἀγρίνιο. Ὅταν ἔγινε Πρεσβύτερος ζοῦσε μέ ἀσκητική ζωή, ἦταν καί ἀπό Πρεσβύτερος ἕνας ἀσκητής καί συνέχισε μετά νά ζῆ τήν ἀσκητική ζωή καί ὡς Ἐπίσκοπος. Δηλαδή, προσευχόταν συνεχῶς στόν Θεό, ζοῦσε μέ ἄσκηση, μέ νηστεία, μέ προσευχή, μέ ἐγκράτεια, ἀλλά ταυτόχρονα ἔβγαινε μέσα ἀπό τήν ὑπαρξή του μία χαρά μεγάλη, σάν καί αὐτή πού ἔχουν οἱ ἅγιοι, σάν καί αὐτήν πού εἶχε ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρώφ, ὁ ὁποῖος, ὅταν συναντοῦσε κάποιον, τοῦ ἔλεγε «Χριστός ἀνέστη, χαρά μου». Τό ἴδιο αἰσθανόταν κανεῖς, ὅταν συναντοῦσε τόν ἅγιο Καλλίνικο.

Ζοῦσε ἀσκητικά σέ σημεῖο πού ὅταν τελείωσε τήν στρατιωτική του θητεία, τό 1948, πῆγε στό Μεσολόγγι καί γιά εἴκοσι χρόνια μέχρι πού ἔγινε Ἐπίσκοπος, ζοῦσε μέσα σέ ἕνα μικρό δωμάτιο, ὅπως θυμοῦνται οἱ συγγενεῖς του, τά μεγαλύτερα ἀνίψια του, κυρίως ἕνας πού σήμερα εἶναι ἀντιστράτηγος ἐν ἀποστρατεία. Καί μάλιστα εἶχε τό ράντζο τό ὁποῖο εἶχε πάρει ἀπό τόν στρατό καί ἐπί εἴκοσι χρόνια κοιμόταν σέ αὐτό. Καί εἶχε τήν ἐπιθυμία, ὅταν ἔγινε Μητροπολίτης στήν Ἑδεσσα, νά πάρῃ αὐτό τό ράντζο γιά νά κοιμᾶται σέ αὐτό. Ἀλλά ὁ ἀδελφός του, πρὶν ἐνθρονιστῆ τό ἀντικατέστησε μέ ἕνα ἀπλό σιδερένιο κρεβάτι. Κατά τά ἄλλα δέν ἄλλαξε καθόλου τήν ἀσκητική του βιοτή, ὥστε ἔλεγαν τά ἀδέλφια του: «Τί ἄλλαξε

μέ τον Καλλίνικο πού από Πρεσβύτερος ἔγινε Ἐπίσκοπος; Ἀπλῶς τό ὅτι από τό ράντσο πῆγε σέ ἕνα σιδερένιο ἀπλό κρεβάτι».

Ὡς Πρεσβύτερος προσευχόταν διαρκῶς, ξυπνοῦσε τήν νύχτα καί προσευχόταν, ἐνῶ παράλληλα ἔκανε καί τόν Ἱεροκήρυκα καί συγχρόνως ἦταν Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας σέ μία δύσκολη περίοδο. Ἔτσι, ἡ προσευχή του εἶχε πολύ μεγάλη δύναμη, καί ὁ λόγος του ἦταν πολύ δυνατός, ἐπειδή προερχόταν μέσα από μία καθαρή καρδιά καί κυρίως από μία ὑπαρξη πού ἦταν προσευχητική.

Ζοῦσε μέ τό ἀγιορείτικο πνεῦμα καί μέ τήν ἄσκηση, γι' αὐτό καί εἶχε πολύ μεγάλη δύναμη, σέ σημεῖο πού διάβαζε δαιμονισμένους καί ἔφριτταν τά δαιμόνια. Ὁ λόγος του καί ἡ προσευχή του εἶχε τέτοια δύναμη πού ἔβγαζε δαιμόνια από ἀνθρώπους δαιμονισμένους. Κάποιος πού ἦταν παρών σέ ἕναν ἐξορκισμό πού ἔκανε σέ ἕναν δαιμονισμένο, τό περιγράφει ὡς ἐξῆς: «Τήν ὥρα πού διάβαζε μία δαιμονισμένη τό δαιμόνιο από μέσα ἔφριττε καί ἔλεγε: «Μ' ἔκαψες, Καλλίνικε», καί ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε: «Παμπόνηρε, δέν σέ ἔκαψα ἐγώ ὁ ἀνάξιος μοναχός, ἀλλά ὁ Ἰησοῦς μας Χριστός»». Εἶχε τέτοια δύναμη ὁ λόγος του καί τό κήρυγμά του, πού ἀναγεννοῦσε τούς ἀνθρώπους, ἀλλά καί ὅταν προσευχόταν εἶχε πολύ μεγάλη δύναμη, ὥστε νά ἐκδιώκη καί νά ἀποβάλλη μέσα από τούς ἀνθρώπους δαιμόνια.

Ἕν ἕνα χαρακτηριστικό παράδειγμα. Θυμᾶμαι ὅτι ὁ ἴδιος μᾶς ἔλεγε στήν Ἔδεσσα: «Γνωρίζω κάποιον ἱερέα στό Ἀγρίνιο, ὁ ὁποῖος διάβαζε εὐχή σέ δαιμονισμένους. Καί μία φορά κάθισε ὅλη τήν νύχτα, μέχρι τό πρωί, διαβάζοντας προσευχές, οὐρλιαζε τό δαιμόνιο καί ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νά διαβάζη ἕως ὅτου τό πρωί βγήκε τό δαιμόνιο». Ἐγώ νόμιζα ὅτι ὑπῆρχε πράγματι κάποιος ἱερέας, κάποιος Ἱερομόναχος στό Ἀγρίνιο πού ἔκανε αὐτό τό ἔργο. Δέν ἔλεγε ποτέ ὅτι πρόκειται γιά τόν ἴδιο, ἀλλά, ὅπως μάθαμε μετά τήν κοίμησή του, ἦταν ὁ ἴδιος πού ἐξεδίωξε δαιμόνια, καί ἔκρυβε τόν ἑαυτό του. Καί μάλιστα τό μάθαμε αὐτό πάλι από ἕνα δαιμόνιο πού ἦταν σέ κάποιες κοπέλες. Καί πῶς τό μάθαμε αὐτό;

Ὁ ἅγιος Καλλίνικος ἐκοιμήθη τό 1984. Τό 1985, δηλαδή ἕναν χρόνο μετά, ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἀργολίδος ἕνας φίλος του, ὁ π. Ἰάκωβος, πού ἦταν Ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἄρτης, (ἐκοιμήθη τώρα), ἕνας εὐλαβέστατος καί ἅγιος Ἐπίσκοπος. Ἕνα χρόνο μετά τήν εἰς Ἐπίσκοπο χειροτονία καί ἐνθρόνισή του, δηλαδή τό 1986, τόν κάλεσαν στήν Ἱερά Μονή τῆς Ἀγίας Μαρίνης, πού εἶναι πάνω στόν λόφο στό κάστρο τοῦ Ἄργους, γιά νά διαβάση δύο κοπέλες, 17 καί 18 ἐτῶν, πού βασανίζονταν από τά δαιμόνια.

Μοῦ διηγήθηκε αὐτό τό περιστατικό ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Ἀργολίδος Ἰάκωβος, ἀλλά θά σᾶς διαβάσω τώρα πῶς τό περιγράφει γραπτῶς ἕνας ἱερέας πού

ήταν παρών εκεί, ο π. Δημήτριος, ο οποίος είναι έφημέριος του Ίεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Ἄργους. Λέει, λοιπόν, σέ γραπτή μαρτυρία του:

«Κατά τήν διάρκεια τοῦ «διαβάσματος» τά δαιμόνια χυδαιολογοῦσαν εἰς βάρος τοῦ Δεσπότη καί σέ μία στιγμή τό ἕνα εἶπε: «Δύο φορές προσπάθησα νά σέ ξεκάνω, ρέ, ἀλλά σέ γλίτωσαν ἡ Κυρά σου (ἡ Παναγία) καί κεῖνος ὁ ξεδοντιάρης ὁ γέροντάς σου, (ὁ μακαριστός π. Ἀθανάσιος Χαμακιώτης)».

Ξαφνικά, μετά ἀπό λίγο, ἄρχισαν τά δύο δαιμόνια νά κραυγάζουν μέ τρόμο: «Φύγε, Καλλίνικε, μάς καῖς, μάς στραβώνεις, ἄσε μας ἡσυχους, φύγεε!».

Ἀπορημένος, περιγράφει ὁ ἱερεύς, ρώτησα τόν Μακαριστό Ἰάκωβο, -«Ποιόν Καλλίνικο βλέπουν, Σεβασμιώτατε, καί καίγονται;». «Τόν Ἐδέσσης», μοῦ ἀποκρίθηκε: «Καί πῶς βρέθηκε ἐδῶ, Σεβασμιώτατε, ὁ Ἐδέσσης;», ρώτησα. «Τόν ἐπικαλέστηκε νοερῶς», ἀπάντησε».

Κοιτάξτε, τήν ὥρα ἐκείνη πού ὁ Μητροπολίτης Ἰάκωβος διάβαζε ἐξορισμούς νά φύγουν τά δαιμόνια, αὐτά φώναζαν. Ὁ Μητροπολίτης ἐπικαλέστηκε νοερά, μυστικά τόν Καλλίνικο πού εἶχε πεθάνει ἕνα χρόνο πρίν, καί τήν ὥρα πού τόν ἐπικαλέστηκε νοερῶς, τά δαιμόνια ἄρχισαν νά φωνάζουν καί νά λένε: «Φύγε, Καλλίνικε».

Συνεχίζει τήν διήγησή του ὁ π. Δημήτριος:

«»Τόν γνωρίζετε τόν Καλλίνικο;», ρώτησε ὁ Μακαριστός (Μητροπολίτης Ἰάκωβος) τά δαιμόνια. «Ναί -ἀποκρίθηκε τό ἕνα ἀπό αὐτά- μέ εἶχε βγάλει πρίν ἀπό χρόνια, ἀπό ἕναν νεαρό στό Ἄγρίνιο».

«Ἄα -ψιθύρισε ὁ Δεσπότης- τώρα ἐξηγεῖται ἡ ὑπόθεση». «Ποιά ὑπόθεση, Σεβασμιώτατε;» τόν ρώτησα. «Θά σᾶς πῶ μόλις τελειώσουμε», ἀπάντησε.

Μετά τό πέρας τῶν ἐξορκισμῶν ὁ μακαριστός Μητροπολίτης μας, διηγήθηκε ὅτι ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Ἐδέσσης κυρός Καλλίνικος ὅταν ἦταν ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας τοῦ εἶχε ἀναφέρει σέ κάποια συζήτησή τους ὅτι δύο κληρικοί στό Ἄγρίνιο (δέν ἀπεκάλυψε ὅμως ὀνόματα) κλήθηκαν νά προσευχηθοῦν γιά ἕναν νεαρό δαιμονιζόμενο. Μετά τήν ἀνάγνωση τῶν ἐξορκισμῶν ὁ ἕνας ἔφυγε. Ὁ ἄλλος, συμπονώντας τόν βασανιζόμενο νέο, ἔμεινε μαζί του σχεδόν ὅλη τή νύχτα προσευχόμενος καί τελικά τό δαιμόνιο ἔφυγε».

Αὐτό τό γνωρίζω καί ἐγώ προσωπικά, τό γνωρίζει καί ὁ νῦν Μητροπολίτης Ἐδέσσης Ἰωήλ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἱεροκήρυκας καί ἤμασταν μαζί καί οἱ δύο ἱεροκήρυκες καί τό βεβαιώνουμε. Μᾶς τό ἔλεγε αὐτό πολλές φορές: «Ξέρω

κάποιον ιερομόναχο ὁ ὁποῖος στό Ἄγρίνιο ἔβγαλε ἕνα δαιμόνιο». Καί τώρα ἔρχεται ἐδῶ μετά τόν θάνατό του καί καταλαβαίνουμε ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος, ἐπειδή τό ἀπεκάλυψε τό ἴδιο τό δαιμόνιο.

Ἐμένα ὅταν αὐτό τό περιστατικό μου τό διηγήθηκε ὁ Μητροπολίτης Ἀργολίδος Ἰάκωβος, μου ἔλεγε ὅτι, ἐκτός αὐτῶν πού γράφει ἐδῶ ὁ ἱερέας ὁ π. Δημήτριος πού ἦταν παρών, φώναζε τό δαιμόνιο καί ἔλεγε:

«Μέ καῖς, ὅμως δέν φταῖς ἐσύ, ἔλεγε στόν Μητροπολίτη Ἀργολίδος Ἰάκωβο, δέν φταῖς ἐσύ, ἀλλά αὐτός πού σέ ἔκανε Δεσπότη». Ἀμέσως ὁ Ἰάκωβος ρώτησε: «Ποιός μέ ἔκανε Δεσπότη;» Καί τό δαιμόνιο ἀπάντησε: «Ὁ Καλλίνικος, αὐτός σέ ἀγαποῦσε, ἤθελε νά σέ κάνη Δεσπότη, ἀλλά σέ ἔκανε τώρα πού βρίσκεται στόν οὐρανό. Αὐτός μέ ἔβγαλε πρῖν λίγα χρόνια ἀπό ἕναν ἄνθρωπο καί ἐγώ τόν πολεμοῦσα σέ ὅλη τήν ζωή του. Κατόρθωσα νά τοῦ φάω τήν σάρκα του μέ τήν ἀρρώστια, ἀλλά αὐτός λάμπει στόν οὐρανό. Τόν ἀγίασε τό ἄδαιο πορτοφόλι του. Αὐτός σέ προστατεύει. Ἄν σέ δῶ χωρίς αὐτόν, θά σοῦ κάνω κακό».

Βέβαια, δέν δεχόμαστε τήν γνώμη τῶν δαιμονίων, ἀλλά πολλές φορές λένε καί αὐτά τήν ἀλήθεια, μέ τήν ἔννοια ὅτι ἐδῶ ἔλεγαν ἀκριβῶς τό γεγονός: «Αὐτός μᾶς ἔβγαλε ἀπό ἕναν νέον καί ἐμεῖς τόν πολεμούσαμε σέ ὅλη του τήν ζωή». Τότε ἦταν ἀκόμη Πρεσβύτερος. Ὑπάρχουν καί ἄλλα περιστατικά μέ ἐκδιώξεις δαιμονίων ἀπό δαιμονιζόμενους ἀνθρώπους μέ τίς προσευχές πού διάβαζε πού προέρχονταν ἀπό τήν δύναμη τῆς ζωῆς του.

Θά μπορούσα πολλά νά σᾶς πῶ γιά τόν ἀγώνα πού ἔκανε στήν Ἱερά Μητρόπολη Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας, γιά τό κήρυγμά του, τίς περιοδεῖες του, τήν διοίκηση κατά τήν ὁποία ἦταν εὐστροφος, ἔξυπνος καί ταυτόχρονα ἦταν πνευματικός, ἀλλά δέν γίνονται ὅλα αὐτά σέ μία σύντομη ὁμιλία.

4. Ποιμαντική του δραστηριότητα ὡς Ἐπισκόπου

Ἔρχομαι στό νά σᾶς πῶ γιά τήν ποιμαντική του δραστηριότητα ὡς Ἐπισκόπου καί Μητροπολίτου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης Πέλλης καί Ἀλμωπίας, τήν ὁποία γνώρισα πολύ καλά, ἀφοῦ ἤμουν ὁ πιό κοντινός του ἄνθρωπος.

Ἦταν ἕνας ἀκαταπόνητος ποιμένας καί συνεχῶς ἐνδιαφερόταν γιά τό ποίμνιό του.

Βάση ὅλης τῆς ποιμαντικῆς του διακονίας ἔθεσε τό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, δηλαδή ἤθελε συνεχῶς νά τελῆ, ἂν ἦταν δυνατόν καί κάθε ἡμέρα, τήν θεία Λειτουργία. Ἔλεγε ὅτι «ἡ θεία λειτουργία εἶναι τό γλέντι μας». Προγραμματίζεε δύο καί τρεῖς φορές τήν ἐβδομάδα νά πηγαίνη στά χωριά, ἀκόμη καί ὅταν δέν ὑπῆρχε κάποιος ἅγιος ἑορταζόμενος, γιατί ἤθελε νά λειτουργῆ καί νά βλέπη τό ποίμνιό του. Ἐφευγε τό πρωί πρωί γιά νά εἶναι στίς 7 ἡ ὥρα στό πιό

ἀπόμερο χωριό, ἀκόμη καί τότε πού χιόνιζε. Θυμάμαι μία περίπτωση πού ἔρριξε πολύ χιόνι καί αὐτός εἶπε: «Θά πᾶμε νά λειτουργήσουμε στό χωριό». Ἦταν μισό μέτρο τό χιόνι καί βγήκε ἀπό τήν Ἔδεσσα μέ στρατιωτικό αὐτοκίνητο γιά νά πάη νά λειτουργήσῃ καί νά μὴν ἀφήσῃ τούς ἀνθρώπους ἀλειτούργητους.

Καί, βεβαίως, μαζί μέ τήν θεία Λειτουργία συνέδεε καί τό κήρυγμα. Ὅμιλοῦσε μέ ἕναν τρόπο κατανυκτικό, μέ ἕναν τρόπο βγαλμένο μέσα ἀπό τήν καρδιά του, ὅ,τι ἔλεγε δέν ἦταν τίποτα στοχαστικό, ἀλλά ἦταν ἐμπειρικό.

Φυσικά, ἀσχολήθηκε μέ ἀνοικοδομήσεις Ἱερῶν Ναῶν, Ἱερῶν Μονῶν, ἔκανε περιοδεῖες σέ ὅλη τήν ἐπαρχία, δημιούργησε Κατασκηνώσεις καί λειτουργοῦσε τίς Κατασκηνώσεις ὅλην τήν καλοκαιρινή περίοδο μέ τούς συνεργάτες του καί εἶχε καλό ἐπιτελεῖο καί καλούς συνεργάτες, δημιούργησε Οἰκοτροφεῖα, Γηροκομεῖο καί τά λοιπά.

Δέν ἔχω σκοπό τώρα αὐτήν τήν στιγμή νά σᾶς πῶ τί ἀκριβῶς ἔκανε ἐκεῖνος ὡς καλός ποιμένας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀπλῶς θά ἤθελα νά σᾶς παρουσιάσω μερικές ἐντυπώσεις ἀπό ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι τόν γνώριζαν.

Πρῶτα-πρῶτα νά διαβάσω τίς ἐντυπώσεις ἀπό τόν διάδοχό του στόν Μητροπολιτικό θρόνο Ἐδέσσης, τόν Μητροπολίτη Ἰωήλ, πού ἦταν τότε Ἱεροκήρυκας καί ἐκεῖνος, ἀφοῦ ὁ Καλλίνικος, τόν χειροτόνησε καί Διάκονο καί Πρεσβύτερο καί τόν χειροθέτησε πνευματικό καί ἀξιώθηκε νά εἶναι ὁ διάδοχός του στόν θρόνο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης.

Σέ ἕναν πρόλογο γιά ἕνα βιβλίο μου πού γράφω γιά τόν ἅγιο Καλλίνικο, γράφει ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἰωήλ πολύ περιεκτικά:

«Κυριολεκτικά ὁ μακαριστός Ἐπίσκοπος θυσιάσε τόν ἑαυτό του γιά τήν Ἐπισκοπή πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός. Δέν ἐκμεταλλεύτηκε τό ἀξίωμά του ἰδιοτελῶς. Ἀντίθετα «γέγονε τοῖς πᾶσι τά πάντα» (βλ. Α΄ Κορ. 9,22), προκειμένου νά ὀδηγήσῃ τίς ψυχές τοῦ ποιμνίου του σέ ὁδούς σωτηρίας. Ἄριστος λειτουργός, ἐπαγωγικός ἱεροκήρυξ, πτωχός ὡς πρός τά ὑλικά πράγματα, πλούσιος σέ ἀγάπη, φίλος τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, κληρικός μέ βαθιά ἐκκλησιολογική συνείδηση, ἀμνησίκακος στό ἔπακρον, ἱερωμένος πού εἶχε τό σπάνιο χάρισμα τῆς ἐλλείψεως φθόνου, δηλαδή ἀνεπίφθονος, φίλος καί θαυμαστής τῶν εὐλαβῶν κληρικῶν, ἐγκωμιαστής τῶν συνεργατῶν του, ἄριστος γνώστης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πεντακάθαρος στήν ἐμφάνισή του καί στά λειτουργικά του ἄμφια, ζηλωτής τοῦ μοναχισμοῦ, ἐράσμιος στούς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πασίγνωστος γιά τήν πνευματικότητά του στούς συνεπισκόπους του, πανέξυπνος στά διοικητικά, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Εὐτύχησε ἐν ζωῇ νά ἀναπτύξῃ στό ἔπακρον μαζί μέ τούς

ιεροκήρυκες συνεργάτες του και άλλους κληρικούς σπουδαία κατηχητική εργασία στην Ίερά Μητρόπολή του και νά καθιερώση συνάξεις κληρικῶν και λαϊκῶν. Τελείωσε τήν ζωή του μετά από βαριά ασθένεια και παρέδωκε τήν ολόφωτη ψυχή του στόν Σωτήρα του Ἰησοῦ Χριστό».

Ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης ὁ Ἐδέσσης Ἰωήλ στό κείμενο τό ὁποῖο ἔστειλε στόν Σύνοδο γιά τήν ἀγιοκατάταξή τοῦ Καλλινίκου, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἔγραψε:

«Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Καλλίνικος ὑπῆρξε μία πάνυ ἐνάρετος προσωπικότης πού κατέλιπε φήμην ἀγίου ἀνδρός εἰς τήν Μητρόπολιν του, ἀλλά και ὅπου ἄλλοῦ προηγουμένως διηκόνησε τήν Ἐκκλησία. Δέν εἶναι λίγα και τά ὑπερφυσικά σημεῖα, ὅπως ἰάσεις και ἐμφανίσεις, τά ὁποῖα ὑπέδειξε και ζῶν εἰσέτι και μετά τήν ἀγίαν κοίμησιν αὐτοῦ».

Ἐνας διακεκριμένος Ἱερεύς, Ἀρχιμανδρίτης, πού ἐργάστηκε ἐδῶ στόν Ἀθήνα, και ἔχει μεγάλο ὄνομα, ὁ μακαριστός π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ὁ ὁποῖος ἦταν φίλος τοῦ ἀγίου Καλλινίκου, και εἶχαν μία στενή ἐπικοινωνία και κάθε ἡμέρα ὁμιλοῦσαν δύο-τρεῖς φορές στό τηλέφωνο, ὅταν ἐκοιμήθη ὁ Καλλίνικος μεταξύ ἄλλων ἔγραψε:

«Διά τῆς ἐκδημίας του ἡ Ἐκκλησία μας κατέστη πτωχότερα. Ὁ Ἐδέσσης Καλλίνικος ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα ταπεινοῦ φρονήματος, πραότητος, εὐγενείας, σεμνότητος, ἀνεξικακίας, ἐργατικότητος, ἠθικῆς ἀκεραιότητος, ἀφιλοχρηματίας. Πλήρης φόβου Θεοῦ, πίστεως, ἐλπίδος και ἀγάπης ἐδόξαζε, δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς ζωῆς τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ και ἐτίμησεν ὅσον ὀλίγοι τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν».

Εἶναι σημαντικό τό ποιός τά λέει αὐτά, γιατί μπορεῖ νά λήη και κάποιος μεγάλες κουβέντες, ἀλλά ὅταν τά λένε αὐτά ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι εἶχαν σοφία και γνώση και τόν γνώριζαν, ὅπως ὁ π. Ἐπιφάνιος, τότε ἔχουν βαρύνουσα σημασία.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἀγίου Συμεών τοῦ Νέου Θεολόγου, στόν Κάλαμο Ἀττικῆς, τόν ὁποῖο χειροτόνησε ὁ ἅγιος Καλλίνικος και σέ Διάκονο και σέ Πρεσβύτερο, μετά τήν κοίμησή του ἔγραψε τό ἐξῆς:

«Τά χρόνια πού πέρασαν -ἀπό τήν πρώτη γνωριμία μου μαζί του μέχρι και αὐτή τήν στιγμή, και εἶναι περισσότερο ἀπό τριάντα- μέ πείθει συνεχῶς ὅτι δεύτερον Καλλίνικον δέν συνάντησα και ἀπό ὅ,τι ἡ πείρα πιά μέ διδάσκει δέν πρόκειται νά συναντήσω».

Ὁ ἱερομόναχος π. Παΐσιος Κυριακοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι πνευματικός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰλαρίωνος Μογλενῶν και ἦταν ὑποτακτικός τοῦ μεγάλου ἀγίου και διασήμου ἀσκητοῦ, τοῦ ἀγίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου και τόν ἀγαποῦσε ὁ ἅγιος Παΐσιος, γι'

αυτό όταν ξγινε ή κουρά του τοῦ ἔδωσε τό ὄνομά του, μάς δίνει τήν ἐξῆς μαρτυρία σέ ἐπιστολή πού ἔστειλε στόν Μητροπολίτη Ἐδέσσης Ἰωήλ, γιά τόν ἅγιο Καλλίνικο:

«Όταν ὁ Σεβασμιώτατος Καλλίνικος ἦρθε στό Ἅγιον Ὅρος, τόν Νοέμβριο τοῦ 1976, γιά τήν εἰς Διάκονον χειροτονία μου, εἶχε τήν εὐκαιρία νά συναντηθῆ γιά πρώτη φορά τότε μέ τόν Ἅγιο Γέροντα π. Παΐσιο. Τότε καί ὁ Σεβασμιώτατος φυσικά χάρηκε πολύ καί ὠφελήθηκε, ἀλλά καί ὁ Γέροντας (Παΐσιος) μοῦ εἶπε: «Πρώτη φορά βλέπω τέτοιο Δεσπότη! Μέχρι τώρα δέν ἔχω δεῖ σάν τόν Καλλίνικο». Τά λέει αὐτά ὁ ἅγιος Παΐσιος. Καί συνεχίζει: «Τόση ἐντύπωση τοῦ ἔκανε. Καί ὅταν πλησιάζοντας πρός τήν ἔξοδο ἀπό αὐτήν τήν ζωή ὁ Δεσπότης ἔλεγε: «Ἐλπίζω νά μέ συνοδεύη τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ», καί ἐγώ τό μετέφερα στόν Γέροντα (τόν ἅγιο Παΐσιο), μοῦ εἶπε ὁ ἅγιος Παΐσιος: «Όχι ἀπλῶς τόν συνοδεύει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τόν καταδιώκει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ», πού σημαίνει ὅτι εἶχε μέσα του πολύ μεγάλη Χάρη ἀπό τόν Θεό.

Κάποιος ἄλλος ἀπό τό ποίμνιό του, ὁ ὁποῖος εἶναι γεωπόνος-ἐδαφολόγος, ὁ Πρόδρομος Κουκουλάκης, ὁ ὁποῖος γνώριζε τόν ἅγιο Καλλίνικο τοῦ ἔκανε μία τέλεια περιγραφή μετὰ τήν κοίμησή του. Καί νομίζω διαβάζοντάς το αὐτό καί ἐσεῖς πού δέν τόν γνωρίζετε, περίπου θά καταλάβετε πῶς ἦταν ὁ ἅγιος Καλλίνικος. Γράφει:

«Ὡς Μητροπολίτης ὁ Καλλίνικος ὑπῆρξεν κατά πάντα ἄξιος ἱεράρχης. Προικισμένος καί κεκοσμημένος ὑπό πολλῶν καί σπανίων ἀρετῶν διεκρίνετο κυρίως διά τό ἀκραιφνές ὀρθόδοξο φρόνημά του καί διά τόν διαρκῆ πόθο του νά διαποιμαίνει τό «πεινῶντα λόγον Θεοῦ» γεώργιον τῆς Μητροπόλεώς του, συμφώνως πρός τίς ἐπιταγές τοῦ Κυρίου... Ὁ Καλλίνικος σάν ἄνθρωπος ὑπῆρξε ἀπλοῦς κι ἀνεπιτήδευτος στούς τρόπους του, λιτός καί ἀσκητικός, ἀφιλοχρήματος καί ἀφιλάργυρος μέχρις ὑπερβολῆς, ἐπεικῆς στούς ἄλλους καί αὐστηρός στόν ἑαυτό του, πιστός τηρητής τῶν ἱερῶν κανόνων, πράος καί μειλίχιος, εὐσταθῆς καί καθαρὸς τόν βίον, εὐπρεπῆς καί σεμνός. Ἡ μορφή του ὑπενθυμίζουσα βυζαντινὴ ἀγιογραφία (αὐτό εἶναι πολύ χαρακτηριστικό γιατί, ὅταν τόν ἔβλεπε κανεῖς νά λειτουργῆ, τόν ἔβλεπε σάν νά κατέβηκε ἕνας ἅγιος ἀπό τό Ἱερό Βῆμα πού εἶναι ζωγραφισμένος) ἦταν κόσμια καί τό παράστημά του εὐθυτενές ἀκτινοβολοῦσε δέ ἀγιοπατερικὴ μεγαλοπρέπεια. Ἐκεῖνο πού κατ' ἐξοχὴν χαρακτήριζε τήν ζωή τοῦ Καλλινίκου καί τό ὁποῖο ἐφήρμοζε μέ πάθος ὑπῆρξε τό «λάθε βιώσας». Ὁ Καλλίνικος ἦλθε καί ἀπῆλθε ἀπαρατήρητος μέν ἀπό τούς ἀνθρώπους, ἀλλά μέ ζωντανή τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα του. Μία καί μόνη φιλοδοξία εἶχε, νά φανεῖ ἄξιος Χριστιανός καί ἄξιος Ἐπίσκοπος. Παρακαλοῦσε συνεχῶς τόν Θεό νά τόν ἐλεήσει κατά τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Χαρακτηριστικό τῆς διακαοῦς αὐτῆς

έπιθυμίας του είναι τό γεγονός ότι στην διαθήκη του ζήτησε νά αναγραφεί στόν τάφο του ή φράση «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν». Πρός τήν κατεύθυνση δέ αὐτή ἀνάλωσε ὅλες τίς δυνάμεις του μέχρι τῆς τελευταίας του ἀναπνοῆς».

Ἦταν καί καλός Ἱεροκήρυκας, ὅπως σᾶς εἶπα προηγουμένως, ὁμιλοῦσε πάρα πολύ ὠραῖα. Θά μπορούσα νά σᾶς πῶ μερικά χαρακτηριστικά, ἀλλά δέν ἔχω ὦρα στην διάθεσή μου. Κυρίως ἀγαποῦσε πάρα πολύ νά ὁμιλῇ καί νά λέη χωρία ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, χωρία ἀπό τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, χωρία ἀπό τόν ἅγιο Νικόδημο τόν Ἁγιορείτη καί τόν ἅγιο Κοσμά τόν Αἰτωλό, καί κυρίως χρησιμοποιοῦσε τό «Γεροντικό», τό «Λαυσαϊκό» καί τό «Λειμονάριο», δηλαδή γεροντικά βιβλία ἀπό τά ὁποῖα ἀντλοῦσε διάφορα περιστατικά γιά νά τά χρησιμοποιῆ στά κηρύγματά του, ἀλλά καί στίς κατ' ἰδίαν συναντήσεις του μέ τούς ἀνθρώπους.

Τά χωρία πού χρησιμοποιοῦσε ἀπό τήν Ἁγία Γραφή ἦταν πολλά. Κυρίως ἀγαποῦσε χωρία τά ὁποῖα ἔκαναν λόγο γιά τήν ματαιότητα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ὅπως γιά παράδειγμα τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου: «Ποῖα γάρ ἡ ζωή ὑμῶν; ἀτμῖς γάρ ἔστιν ἡ πρός ὀλίγον φαινομένη, ἔπειτα δέ καί ἀφανιζομένη» (Ἰακ. δ', 14).

Εἶχε αἴσθηση τῆς ματαιότητος τῆς ζωῆς, σέ ἀντίθεση μέ τό ρῆμα τοῦ Θεοῦ πού παραμένει στόν αἰῶνα, γι' αὐτό καί τοῦ ἄρεσε νά χρησιμοποιῆ τό χωρίο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: «Πᾶσα σάρξ ὡς χόρτος, καί πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράθη ὁ χόρτος, καί τό ἄνθος ἐξέπεσε· τό δέ ρῆμα Κυρίου μένει εἰς τόν αἰῶνα» (Α' Πέτρ. α', 24-25). Στην κατεύθυνση αὐτήν χρησιμοποιοῦσε καί τό χωρίο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου: «Ὁ κόσμος παράγεται καί ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δέ ποιῶν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα» (Α' Ἰω. β', 17).

Ἄλλο χωρίο πού μνημόνευε συνεχῶς καί τό ἔλεγε μέ ὅλη του τήν καρδιά εἶναι τό χωρίο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πού ἀναφέρεται στην ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ τόσο τήν καρδιά τοῦ θεουμένου ἀνθρώπου ὅσο καί κατά τήν Δευτέρα Του παρουσία: «Ὅταν ὁ Χριστός φανερωθῆ, ἡ ζωή ἡμῶν, τότε καί ὑμεῖς σύν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ» (Κολ. γ', 4). Καί θυμᾶμαι μάλιστα ὅτι, ὅταν ἦταν στό Νοσοκομεῖο στό Λονδίνο, μία ὀλόκληρη ἡμέρα συνεχῶς ἐπανελάμβανε τό χωρίο αὐτό, ἀπό τό πρωί πού ξύπνησε μέχρι τό βράδυ.

Καί βεβαίως εἶχε καί τίς δικές του ἐκφράσεις, τίς ὁποῖες ἔλεγε συνέχεια. Θά μνημονεύσω δύο ἀπό αὐτές.

Ἦ μία φράση ἦταν: «Θά λαλήσῃ ὁ οὐρανός», πού τήν ἔλεγε, ὅταν τόν συκοφαντοῦσαν. Πέρασε καί ἐκεῖνος δυσκολίες στην ζωή του, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρίς δυσκολίες καί χωρίς συκοφαντίες καί χωρίς διαβολές. Ὅμως, αὐτός συνήθως δέν ἀπαντοῦσε, δέν δικαιολογοῦσε τόν ἑαυτό του, ἀλλά ἔλεγε

αυτήν τήν φράση. Αυτό δείχνει ότι πρέπει να έχω κανείς εμπιστοσύνη στην Πρόνοια του Θεού. Όταν του έλεγα μήπως πρέπει να κάνουμε κάποια ανακοίνωση και να αντικρούουμε τα συκοφαντικά που έλεγαν, εκείνος απαντούσε: «Θά λαλήση ο ουρανός, πάτερ μου». Και πραγματικά έλάλησε ο ουρανός με την άγιοκατάταξή του.

Και μία άλλη φράση έλεγε συνεχώς: «Δυνάμει του νόμου του πνευματικού». Του έλεγα τί θα κάνουμε με τό τάδε; Και απαντούσε: «Δυνάμει του νόμου του πνευματικού». Σεβόταν πάνω από όλα τον πνευματικό νόμο, που σημαίνει πως ό,τι κάνει κανείς στην ζωή τά βρίσκει μπροστά του και σε αυτήν τήν ζωή και στην άλλη.

Επίσης, συνήθως σε κάθε πρόβλημα που ανέκυπτε, χωρίς να κάνη κάποια ιδιαίτερη παρατήρηση, επανελάμβανε πολλές φορές τό: «Κύριε έλέησον», που είχε πολλά νοήματα και αυτό ήταν δείγμα ότι είχε συνέχεια στον νοῦ του τήν εύχή του Ίησού.

5. Η όσιακή και μαρτυρική αντιμετώπιση τής ασθένειάς του

Τό τελευταίο σημείο που θα ήθελα να τονίσω είναι τό πως αντιμετώπισε τήν ασθένειά του.

Δεκαπέντε χρόνια κοντά του, τον γνώριζα όσο κανένας άλλος. Γι' αυτό και αν υπάρχουν μερικοί που λένε διάφορα, ένδεχομένως κάποιες έλλείψεις του, άλλωστε κανείς άγιος δέν είναι τέλειος, για όλα αυτά πρέπει να ρωτήση έμένα, που τον γνώρισα καλύτερα από κάθε άλλον σε όλη τήν πληρότητα του.

Υπάρχει μία παροιμία, ένα απόφθεγμα που λέει: «Κανείς δέν είναι μεγάλος για τον θαλαμηπόλον αυτού», δηλαδή, γι' αυτόν που τον φροντίζει συχνά κανένας δέν είναι μεγάλος, γιατί ξέρει εκείνος όλα τά έλαττώματά του. Με τον Καλλίνικο συνέβαινε τό αντίθετο. Όσο μακριά ήσουν, τόσο και δέν τον καταλάβαινες, ένω όσο τον πλησίαζες από κοντά τόσο και έβλεπες τό μεγαλειό τής προσωπικότητάς του.

Κατά τήν διάρκεια τής ασθενείας του βγήκε όλο αυτό τό έσωτερικό βάθος τό όποιο προσπαθούσε ο ίδιος να τό κρύψη. Δέν κρυβόταν ο ίδιος και αυτή ή έσωτερική του ζωή έμφανιζόταν, φανερωνόταν και όταν όμιλούσε και όταν λειτουργούσε και όταν κήρυττε και όταν πήγαινε στό σπίτι για να δη τους ανθρώπους και όταν πήγαινε στό Νοσοκομείο να έπισκεφθῆ τους άσθενείς, αλλά αυτό δέν τό έβλεπαν οι άνθρωποι που δέν είχαν πνευματικά μάτια για να τό δοῦν. Αλλά αυτό τό βάθος τής έσωτερικής του ζωής έλαμψε πολύ περισσότερο κατά τήν διάρκεια τής ασθενείας του.

Τήν ασθένειά του τήν αντιμετώπισε ως ένας άσκητής, ως ένας άγιορείτης -αυτό

πού ήταν στόν έσωτερικό του κόσμο- και ή κοίμησή του ήταν μία κοίμηση όσιου και μάρτυρος.

Είχε όγκο στόν έγκέφαλο, δηλαδή καρκίνο. Μπορεί κανείς νά τον χαρακτηρίση ως προστάτη τών ανθρώπων πού πάσχουν από αυτήν τήν άρρώστια, πού και αυτός υπέφερε και τήν αντιμετώπισε μέ πνεύμα ταπεινώσεως και άφιερώσεως στόν Θεό. Λοιπόν, ή κοίμηση του ήταν κοίμηση όσιου και μάρτυρος. Κατά τήν διάρκεια τής άσθενείας του άφησε όλον τον έαυτό του στόν Θεό, στην Πρόνοιά Του.

Όταν του είπαν ότι έχει όγκο στόν έγκέφαλο, εκείνος κατάλαβε ότι πλησιάζει ή ώρα του νά φύγη από τον κόσμο αυτόν. Κατέβηκε από τήν Έδεσσα στην Άθήνα, πήγε σέ έναν πνευματικό, τον π. Άγαθάγγελο Μιχαηλίδη μέ τον όποιο είχε επικοινωνία, και έξομολογήθηκε. Μετά ζήτησε έναν συμβολαιογράφο στόν όποιο υπαγόρευσε τήν διαθήκη του. Έλεγε στην διαθήκη του ότι χρήματα δέν είχε, άκίνητα δέν είχε, απλώς καθόρισε πού θά δοθούν μερικά άμφια πού είχε, και παρακαλούσε τούς ανθρώπους νά τον συγχωρήσουν και ό ίδιος συγχωρούσε έκ καρδιάς όλους εκείνους πού τον έβλαψαν. Υπαγόρευσε τήν διαθήκη του και μετά υπετάγη στόν Θεό, στην Πρόνοιά Του.

Τόσο στό Λονδίνο, πού ήμουν μαζί του έναν μήνα περίπου κατά τήν διάρκεια τής έγχειρήσεως και μετά τήν έγχείρηση, όσο και μετά πού κατεβήκαμε στην Ελλάδα και ήλθαμε στην Άθήνα, ήμουν κοντά του για έπτά μήνες σάν ένας δικός του προσωπικός νοσοκόμος. Έκεί είδα όλο τό μεγαλείο του «έσω ανθρώπου» του. Γνώριζα από πολύ καιρό αυτόν τον «έσω άνθρωπο», ως ό κοντινός του άνθρωπος, αλλά κατά τήν διάρκεια τής άσθενείας του έλαμψε σάν ένας ήλιος, σάν χρυσός όλη ή έσωτερική προσωπικότητά του.

Έγκατέλειψε τον έαυτό του στην Πρόνοια του Θεού. Δέν ρώτησε ποτέ τί λένε οι γιατροί. Έρχονταν οι γιατροί, του έκαναν τήν επίσκεψη και μου έλεγαν τήν γνώμη του, όμως αυτός δέν ρώτησε ποτέ τί είπαν οι γιατροί, γιατί άφηνε τελείως τον έαυτό του στην Πρόνοια του Θεού.

Και καθώς καθόμουν όλον τον καιρό δίπλα στό κρεβάτι του άνοιγε τό στόμα του και έλεγε σοφά λόγια. Είχα ένα μπλοκάκι και τά σημείωνα και τά έχω δημοσιεύσει, γιατί σέ αυτά φαίνεται καθαρά πώς έλαμψε ή ζωή του, κατά τήν διάρκεια τής άσθενείας του.

Μεταξύ τών άλλων έχω γράψει ότι έπαναλάμβανε συνεχώς: «Γενηθήτω τό θέλημά σου». Και όταν πονούσε, δέν έλεγε τίποτα άλλο, παρά μόνο τό: «Γενηθήτω τό θέλημά σου. Δόξα σοι ό Θεός», «Δόξα τῷ Πατρί και τῷ Υἱῷ και τῷ Άγίῳ Πνεύματι». Δοξολογούσε τον Θεό στό κρεβάτι του πόνου και τής άρρώστιας. Άλλη φορά

έλεγε: «Τί ανταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων;». Δηλαδή, εὐγνωμονοῦσε τόν Θεό γιά ὅλα τά δῶρα τά ὁποῖα τοῦ ἔδωσε ἀκόμη καί γιά τήν ἀσθένεια.

Μία φορά μοῦ εἶπε: «Εἶμαι ἀμαρτωλός Ἐπίσκοπος, ἀλλά φοβᾶμαι τόν Θεό καί ἀγαπῶ τήν Ἐκκλησία καί τήν δόξα της. Καί αὐτά νά γράψης». Ἄλλη φορά μοῦ εἶπε: «Τόσον καιρό μιλοῦσα στούς ἀνθρώπους γιά τήν ὑπομονή, τώρα πρέπει νά τήν ἐφαρμόσω καί ἐγώ». Ἄλλη φορά ὅταν τοῦ εἶπα «εἶναι δύσκολη αὐτή ἡ ἀρρώστια», μοῦ εἶπε: «Δέν εἶναι τίποτα δύσκολο. Ἀφοῦ δέν φτάσαμε νά σταυρωθοῦμε γιά τόν Χριστό δέν εἴμαστε τίποτα». Δηλαδή, ἐνῶ πονοῦσε, ἐνῶ εἶχε αὐτήν τήν ἀρρώστια ἔλεγε: «Τί κάνουμε; τίποτα. Σταυρωθήκαμε, ὅπως ὁ Χριστός; Δέν σταυρωθήκαμε», ἐνῶ ἦταν μαρτύριο ἡ ἀσθένεια αὐτή.

Κάποιο ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου πού τοῦ εἶπα ὅτι τήν ἄλλη ἡμέρα θά λειτουργοῦσα στόν Ναό τοῦ Νοσοκομείου, καί τόν ρώτησα τί κήρυγμα ἔπρεπε νά κάνω, ἐκεῖνος ἀπήντησε: «Νά ἀνέβης πάνω στό καμπαναριό καί νά λές ὅτι ὁ πιό εὐτυχισμένος ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ». Καί τά ἔλεγε μέσα στήν ἀσθένειά του. Τόν αἰσθανόμουν πολλές φορές σάν τούς Τρεῖς Παῖδες μέσα στήν κάμινο τήν καιομένη. Νά εἶσαι μέσα στήν κάμινο καί νά λές «Δόξα σοι ὁ Θεός», εἶναι πάρα πολύ μεγάλο. «Ὁ πιό εὐτυχής ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ».

Γι' αὐτό καί τοῦ ἄρεσε πολύ αὐτός ὁ χαρακτηρισμός: «ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ». Τό λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στόν μαθητή του Τιμόθεο: «Σύ δέ, ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ» (Α΄ Τιμ. στ΄, 11). Τοῦ ἄρεσε πολύ αὐτή ἡ φράση, γι' αὐτό καί ὅταν συναντοῦσε κάποιον γνωστό του, του ἔλεγε: «Τί κάνεις, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ;». «πῶς εἶσαι, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ;» γιά νά τοῦ ὑπενθυμίση καί ποιός εἶναι ὁ σκοπός του.

Μία ἄλλη φορά, κατά τήν διάρκεια τῆς ἀσθενείας του, μοῦ εἶπε: «Πρέπει νά ἀγαπᾶμε ὅλον τόν κόσμον, τούς ἱερεῖς, τούς γέροντες, τά παιδάκια, τούς χωρικούς». Καί ἄλλοτε εἶπε: «Μέ ἄφησε ὁ Θεός νά ζήσω γιά νά μετανοήσω». Ἐπίσης, ἀκοῦστε ἕναν λόγο χρυσάφι: «Δέν μέ ἐνδιαφέρει πολύ ἡ ἀρρώστια, ἄς ἦμουν ἅγιος καί ἄς ἦμουν μέ ἕνα μάτι ἢ μέ ἕνα πόδι». Τόσο πολύ ἠθελε νά γίνη ἅγιος. Ἄλλοτε μοῦ εἶπε: «Ἡ θεία Λειτουργία εἶναι τό γλέντι μας, τό πανηγύρι μας. Ἄν μέ ἀξιῶση ὁ Θεός νά ζήσω καί βγῶ ἀπό τό νοσοκομεῖο καί πάω νά κάνω κήρυγμα, δέν θά λέω τίποτα ἄλλο παρά μόνον «Ὁ Θεός ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ»». Τό ἔλεγε αὐτό, ἐπειδή ἔζησε τήν πλήρη κένωση καί τήν αὐτομεμψία.

Μία ἄλλη φορά ἐκεῖ πού καθόμουν δίπλα μου εἶπε: «Παιδί μου, καλύτερα νά ἔρθῃ ὁ σωματικός θάνατος παρά νά συμβῇ ὁ πνευματικός θάνατος, ὁ χωρισμός ἀπό τόν Θεό». Μία μέρα μοῦ εἶπε: «Προσευχῆσου νά μή χάσω τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ τώρα στήν περίοδο τῆς ἀσθενείας μου. Προσευχῆσου γιά νά μήν καταστραφῶ». Τό λέει αὐτό ἕνας ἄνθρωπος 65 χρονῶν πού ἦταν σέ ὅλη του τήν ζωή ἀσκητής, ἦταν ἕνας

άνθρωπος πού ως Πρεσβύτερος καί ως Έπίσκοπος εΐχε αΰταπάρνηση καί αγάπη για τόν Θεό καί τούς ανθρώπους.

Καί μία άλλη φορά πάλι μοϋ εΐπε: «Αΰτήν τήν ώρα εΐμαι υπόδικος γιατί περιμένω τόν θάνατο καί περιμένω κρίση καί δέν πρέπει νά κατακρίνω κανέναν». Σέ άλλη περίπτωση εΐπε: «Μπορεΐ ό Θεός μέ τήν άρρώστια πού μοϋ έδωσε νά θέλη νά μοϋ πη στόπ, δέν σέ χρειάζομαι άλλο. Πρέπει νά κάνουμε ύπακοή». Όταν έγώ τοϋ έλεγα «θά γίνετε καλά καί θά έπιστρέψετε στην Μητρόπολη», εκείνος έπανελάμβανε: «Μπορεΐ ό Θεός νά μοϋ εΐπε στόπ, δέν σέ χρειάζομαι άλλο. Καί πρέπει νά κάνουμε ύπακοή στον Θεό».

Αΰτά ήταν λίγα από τήν τελευταία περίοδο τής ζωής του, κατά τούς έπτά μήνες πού ήταν στό κρεβάτι τοϋ πόνου καί δοξολογοϋσε τόν Θεό.

Πόση παρηγοριά εΐναι αΰτό για μάς οί όποιοι έχουμε δυσκολίες, έχουμε στεναχώριες, έχουμε κατατρεγμούς, μάς συκοφαντούν, είμαστε άρρωστοι! Πόση παρηγοριά εΐναι ή ζωή αΰτοϋ τοϋ ανθρώπου πού μάς διδάσκει πώς νά αντιδρούμε στις δυσκολίες πού έχουμε στην ζωή μας!

Γι' αΰτό καί ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος τής Έκκλησίας τής Ελλάδος όταν έλαβε τήν απόφαση στις 13 Ιανουαρίου τοϋ 2016 νά στείλη στον Πατριάρχη αίτημα για τήν άγιοκατάταξή του, έγραφε:

«Ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος άπεφάσισεν όπως διενεργηθώσιν τά δέοντα κατά τήν εκκλησιαστικήν τάξιν διά τήν άναγραφήν έν ταΐς Άγιολογικαΐς Δέλτοις τής Έκκλησίας τοϋ μακαριστοϋ Μητροπολίτου Έδέσσης Πέλλης καί Άλμωπίας κυροϋ Καλλινίκου, άτε πανθομολογουμένης τής αγιότητας καί τοϋ όρθοδόξου βίου αΰτοϋ υπό τοϋ χριστεπωνύμου πληρώματος τής Ίεράς Μητροπόλεως Έδέσσης Πέλλης καί Άλμωπίας».

Καί τό Οικουμενικό Πατριαρχείο πού έλαβε τήν απόφαση στις 23 Ίουνίου φέτος (2020) καί τόν ένέταξε στό Άγιολόγιο τής Έκκλησίας έγραψε στην «Πράξιν» πού δημοσιεύτηκε:

«Έπειδή τοίνυν τοιοϋτος τόν βίον καί τήν πολιτείαν άνεδείχθη καί ό έν Σιταράλωνα Θέρμου Αΐτωλοακαρνανίας γεννηθείς ό αοίδιμος Μητροπολίτης Έδέσσης καί Πέλλης Καλλίνικος (κατά κόσμον Δημήτριος Ποϋλος) βιώσας θεοφιλώς καί άσκητικώς έν Μητροπόλει τοϋ Οικουμενικοϋ Θρόνου έν Ελλάδαδι, όστις έσέβετο τήν Μητέρα Έκκλησίαν καί προήσπιζε τά δίκαια καί προνόμια αΰτης, όσιότητι μέν καί αγιότητι βίου διακριθείς καί τύπον καί ύπογραμμόν άρετής καί έγκρατείας καί αγαθοεργίας έαυτόν παραστήσας καί ζών δέ καί μετά θάνατον τοϋ χαρίσματος τής τών θαυμάτων ένεργείας παρά Θεοϋ άξιωθείςδιό καί

θεσπίζομεν Συνοδικῶς καί διοριζόμεθα καί ἐν Ἁγίῳ διακελευόμεθα Πνεύματι ὅπως ἀπό τοῦ νῦν καί εἰς τό ἐξῆς αἰῶνα τόν ἅπαντα ὁ ἀοίδιμος Ἱεράρχης Καλλίνικος συναριθμῆται τοῖς Ὁσίοις καί Ἁγίοις τῆς Ἐκκλησίας, τιμώμενος παρά τῶν πιστῶν καί ὕμνοις ἐγκωμίων γεραιρόμενος κατ' ἔτος τῆ ἡ' τοῦ μηνός Αὐγούστου ἡμέρα τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ».

Καί ἀμέσως μετά μόλις ἀνακοινώθηκε ἡ ἀγιοκατάταξη τοῦ ἁγίου Καλλινίκου, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔγραψε στό Δελτίο Τύπου:

«Θεοφιλῶς, θεαρέστως, ἀγιοπνευματικῶς καί ἱεραποστολικῶς διαποίμανε τήν Μητρόπολή του αὐτός ὁ ἅγιος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Δέν θά ἦταν ὑπερβολή νά λεχθῆ ὅτι ὁ ἐνάρετος αὐτός Ἱεράρχης ἀνεδείχθη ἕνα πραγματικό κόσμημα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Θά μπορούσα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά πῶ πολλά γιά τόν ἅγιο Καλλίνικο. Ἐδῶ, ὅμως, πρέπει νά περατώσω τόν λόγο καί νά πῶ ὅτι ἦταν ἕνας καλός ποιμένας, καί καλός Ἐπίσκοπος, εἰς τύπον καί τόπον τοῦ καλοῦ ποιμένου τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, τόν ὁποῖο Χριστό ἀποκαλοῦσε πολλές φορές τό «Ἀφεντικό του». Καί ὅταν πῆγαιναν διάφοροι καί ἔλεγαν θέλουμε τό ἕνα, θέλουμε τό ἄλλο, ἐκεῖνος ἔλεγε: «Ὅ,τι πεῖ τό Ἀφεντικό» καί ἔδειχνε τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἅγιος Καλλίνικος, ὁ Ποιμῆν ὁ καλός καί ὁ Ἐπίσκοπος καλός τῶν προβάτων, ὁ ἅγιος καί ἀσκητής αὐτός Ἐπίσκοπος, ὁ Ἁγιορείτης Ἐπίσκοπος εἶναι ἕνα μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ στήν Ἐκκλησία. Στά 200 χρόνια στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος πού ἔγινε ἡ ἀγιοκατάταξή του. Εἶναι βέβαια καί ὁ ἅγιος Νεκτάριος, ἀλλά ἀνήκει στήν Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας. Εἶναι ἕνα μεγάλο δῶρο στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι μεγάλο δῶρο σέ ὀλόκληρη τήν Ἐκκλησία καί μπορεῖ νά γίνῃ ἕνα μεγάλο δῶρο γιά τόν καθένα ἀπό μᾶς, ὅταν διαβάσουμε καί ἐντρυφήσουμε στήν ζωή του καί τήν διδασκαλία του. Νά ἔχουμε τίς πρεσβεῖες του!

Πηγή: dogma.gr